

JÉZUS, A MESTERI TANÍTÓ

Október 24., szombat délután

Az Úr Jézus Krisztus örök időktől fogva egy az Atyával. „Isten képmása”, az Ő nagyságának, fenségének visszatükrözője – az Ő „dicsőségének világotlata” (vö. 2Kor 4:4, 6). Jézus azért jött a földünkre, hogy ezt a dicsőséget kinyilatkoztassa. Eljött a bűn sötétjében bolyongó világunkba, hogy bemutassa Isten szeretetének világosságát –, hogy legyen „VELÜNK AZ Isten”. Ezért jövendölték róla, hogy „névét Immánuelnek nevezik”.

Jézus eljött, hogy közöttünk lakozzon, s kinyilatkoztassa az Atyát mind az emberek, mind az angyalok előtt. Ő Isten Igéje volt – Isten gondolatait tette érthetővé. Tanítványaiért mondott imájában így szólt: „Megismertettem ővelük a Te nevedet” (Jn 17:26) – „irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú” (2Móz 34:6) –, „hogy az a szeretet legyen őbennük, amellyel engem szeretted, és én is őbennük legyek” (Jn 17:26). De ez a kinyilatkoztatás nem csupán földi gyermekeinek szól. Kicsiny világunk az egész mindenség tankönyve. Kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amelybe „angyalok vágyakoznak betekinteni” (1Pt 1:12), és amit végtelen időközön át kutatni fognak. – *Jézus élete*, 19. o.

Krisztus minden tetteben együttműködött Atyjával. Mindig gondosan kiemelte, hogy nem önállóan dolgozik: csodáit hit és ima által műveli. Krisztus szerette volna, ha mindenki megismeri Atyjához fűződő kapcsolatát. „Atyám – mondta –, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem. Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem; csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldted engem.” (Jn 11:41–42) A tanítványok és a nép ezzel kapták a legmeggyőzőbb bizonyítékát a Krisztus és Isten között fennálló kapcsolatnak. – *Jézus élete*, 536. o.

Isten szeretett Fiának műve, hogy elvállalta, hogy az Ő isteni személyében összeköti a teremtményt az Örökkévalóval, a természetfölöttivel, a végest a végtelennel. Olyan igazság ez, amellyel egész életünkben foglalkozhatunk gondolatban. Krisztusnak ezáltal megerősítette ártatlanságukban és hűségükben a többi világ teremtett lényeit, s megmenti világunk elveszettjeit, pusztulóit is. Utat nyitott az engedetleneknek is, hogy visszatérhessenek Istenhez, míg ugyanezen cselekedetével őrséget állított a tiszták védelmére, nehogy ők is beszennyeződjenek. – *Üzenet az ifjúságnak*, 253. o.

Krisztus az emberi természetet magára öltve jött el, hogy eggyé legyen az emberi családdal, és ugyanakkor kinyilatkoztassa mennyei Atyánkat a bűnös embernek. Csak Ő, a láthatatlan Isten valóságának képmása, aki kezdettől fogva az Atyánál volt, tudta kinyilatkoztatni az istenséget az emberiségnek... Tapintatos, könyörületes, megértő és figyelmes volt. Isten jellemét ábrázolta, és szakadatlanul szolgált Atyjának és az embernek. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 422. o.

Október 25., vasárnap – Bemutatni az Atyát, 1. rész

Krisztus megdicsőült emberi mivoltát vitte fel magával a mennybe. Azoknak, akik befogadják Őt, hatalmat ad arra, hogy Isten fiaivá legyenek, és végül Isten is befogadhassa őket, mint gyermekeit, hogy vele lakhassanak az egész örökkévalóságban. Ha ebben az életben hűségesek Őhöz, végül meglátják „az ő orcáját; és az ő neve homlokukon lesz” (Jel 22:4). Mi más lehetne a mennyei boldogság, mint az, hogy Istent láthatjuk? Mi lehetne nagyobb öröm a Krisztus kegyelme által megmentett bűnösnek, mint az, hogy Isten arcát nézheti, és Atyaként ismerheti meg Őt?

A Szentírás világosan jelzi, milyen kapcsolat van Isten és Krisztus között, és éppen ilyen világosan mutatja be személyiségüket és egyéniségüket...

János evangéliumának 17. fejezete – Krisztus tanítványaiért mondott imája – bemutatja az Atya és a Fiú személyiségét, valamint a közöttük levő egységet...

A Krisztus és tanítványai közötti egység egyiküket sem fosztja meg egyéniségétől. Egyek szándékukban, érzésükben, jellemben, de nem

személyükben. Krisztus ugyanígy egy az Atyával. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 421–422. o.

„Kövessétek tehát Isten példáját, mint kedves gyermekei” (Eféz 5:1). A keresztények legyenek olyanok, mint Krisztus. Legyenek ugyanolyan a lelkületük, ugyanúgy hassanak az emberekre, s legyenek erkölcsileg feddhetetlenek, mint amilyen Ő volt. A bálványimádó és romlott szívű ember tartson bünbánatot, és térjen Istenhez. A büszkék és önigazultak alázzák meg magukat, váljanak bünbánóvá és alázatossá. Aki világias gondolkodású, vonja vissza szívének a világ hitványságaihoz tapadt indáit, és fonódjon Istenre. Feltétlenül lelki gondolkodásúvá kell válnunk. Aki becstelen, aki hazug, változzon igazságossá és igazzá. A nagyravágyó és irigy rejtse el magát Jézusban, az Ő dicsőségére törekedjen, és ne a magáéra. Gyűjtsön kincset a mennyben. Aki elhanyagolta az imát, érezze át annak szükségességét, hogy titkon és családjában is imádkozzon, a legkomolyabban tárja kéréseit Isten elé.

Mint az igaz és élő Isten imádóinak, gyümölcsöt kell teremnünk, mégpedig a rendelkezésünkre álló világgal és kiváltságokkal arányban. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 249–250. o.

Sötétség borítja a földet és homály a népeket, ezért nagy buzgalommal kellene vágynunk a mennyei Tanítómester jelenlétére, hogy az igazság és a feddhetetlenség útjára vezethessen bennünket. Isten már szólt az emberekhez különböző korszakokban, különböző helyeken és különböző módon, ennek ellenére a világ egyre kevesebbet tud Őróla. Nyomatékosan és kitartóan kell bemutatnunk az igazságot, hogy az emberek megismerhessék Istent. A keresztény ember és a világ között húzódnó választóvonalnak még határozottabbnak kell lenni. Népünk számára a Biblia még fontosabb legyen, még nagyobb figyelemmel és szorgalommal tanulmányozzuk, és megfeszített erővel kell feltárnunk a rejtett kincset. Azonban emberi bölcselletekkel és tévtanokkal tévelygésre vezetnek azok, akik magukat az Ige hirdetőinek vallják, de meg kell cáfolnunk az igazságot elferdíteni szándékozó állításaikat. – *That I May Know Him*, 343. o.

Október 26., hétfő – Bemutatni az Atyát, 2. rész

Krisztus példázataiban ugyanaz az elv látható, mint ami földi küldetésében megmutatkozott. Magára vette természetünket, és közöttünk élt, hogy megismerhessük isteni jellemét és életét. Az istenség az emberben tárulkozott fel, a láthatatlan dicsőség látható emberi alakban jelent meg. Az ember megismerkedhetett az ismeretlennel azáltal, amit már ismert. A mennyei dolgok földiek útján tárultak fel. Isten emberi alakban nyilatkozta ki önmagát. Így volt ez Krisztus tanításában is: az ismeretlent ismert jelenségekkel, a mennyei igazságokat az élet jól ismert dolgaival szemléltette. – *Krisztus példázatai*, 17. o.

Ha Krisztus isteni fenségében jött volna el, az emberek nem emelheték volna rá a tekintetüket. Túl fájdalmas lett volna a kontraszt, dicsősége meghaladta volna felfogóképességüket. Az emberiség nem képes elviselni egy mennyei, feddhetetlen, dicsőségtől ragyogó angyal jelenlétét sem, ezért Krisztus nem az angyalok, hanem az emberek természetét öltötte magára, és hozzánk hasonló lett. Amikor Őrá tekintünk, látjuk a láthatatlan Istent, aki emberi természetünket öltötte istenségére, hogy ezáltal dicsősége elérhető legyen számunkra, és szemeink folyton Őt szemlélhessék, de eközben ne pusztíthasson el bennünket ragyogó fényessége. Istenre Krisztus, Teremtőnk és Megváltónk által tekinthetünk. Nagy előjogunk hit által szemlélni Jézust, és látni, ahogy az örök Isten trónján ül az emberiség érdekében. Ő a mi Védőnk, aki Isten elé tárja imáinkat és ajándékainkat, mint lelki áldozatot. Az Úr Jézus a tökéletes engesztelő áldozat, és érdemei által egyesülhet újból Istennel az ember. – *That I May Know Him*, 25. o.

Túl gyakran szomorítjuk meg az Úr Jézust hitetlenségünkkel. Gyenge hitünk miatt engedjük meg a próbáknak, hogy napfényre hozzák örökölt és ápolt, gonosz hajlamainkat. Amikor nehézség ér, zúgolódásunkkal és elégedetlenségünkkel gyalázzuk Istent. Azonban ennek épp az ellenkezőjének kellene történni, azt kellene bemutatnunk, hogy Krisztus iskolájában tanultunk, és segítséget nyújtunk a nálunk nehezebb helyzetben levőknek, akik keresik, de nem találják a világosságot. Az ilyen embereknek a mi különleges együttérzésünkre van szükségük, de ahelyett, hogy felemelnénk, mi kikerüljük őket, miközben magukkal ragadnak saját gondjaink és megpróbáltatásaink. Bár nyilvánosan nem

tanúsítunk hitetlenséget, mégis elégedetlen lelkületről teszünk bizonyosságot.

„Kicsinyhitű, miért kételkedel?” Krisztus bebizonyította, hogy Ő a mi Megváltónk, aki bárhová elkísér. Jól ismeri a helyzetünket, akkor miért ne imádkozhatnánk a próba idején, hogy küldje el Szentlelkét, és adja elménkbe érdekünkben munkálkodó hatalmának bizonyítékait? Hát nem kellene hinnünk, hogy kész segíteni, ahogyan korábban is már megtette? Nem szabad elfeledkeznünk arról, hogyan viseltetett a múltban szolgálói iránt, s ezekre emlékezve kell erőt és támogatást nyernünk. – *Reflecting Christ*, 354. o.

Október 27., kedd – A mesteri Tanító gondolatai

Nagyon sokszor a sértettet ingerli az ellene újra meg újra vétkező ismételt bűnvallomása, és úgy gondolja, hogy már épp elégszer megbocsátott. A Megváltó azonban világosan megmondta, hogy miként kell a vétkezőkkel bánni: „Ha... a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg neki.” (Lk 17:3)...

Ha testvéred vétkezik, bocsáss meg neki! Amikor bűnét meg akarja neked vallani, ne mondd, hogy nem hiszel alázatosságában, sem bűnvallomása őszinteségében! Mi joga ítélsz fölötte, mintha olvasnál szívében? Isten Igéje ezt mondja: „Ha megtér, bocsáss meg neki. És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer tehozzád tér, mondván: Megbántam; megbocsáss neki.” (Lk 17:3–4) És nemcsak hétszer, hanem hetvenszer hétszer is; annyiszor, ahányszor Isten megbocsát neked. – *Krisztus példázatai*, 249. o.

Jézus most elmagyarázta tanítványainak, hogy önmegtagadó élete például szolgáljon a saját életükhöz is. A tanítványokkal együtt magához szólította az ott időző embereket is, és így szólt: „Ha valaki énutánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye, fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.” (Mt 16:24) A kereszty fogalma Róma hatalmához kapcsolódott. A legkegyetlenebb, legmegalázóbb halálnem eszköze volt... Jézus azt parancsolta követőinek, hogy vegyék föl keresztyüket, és hordozzák Őutána... A Megváltó szavai nem érzékeltethettek volna tökéletesebb alárendeltséget. Mindezt vállalta értük. Jézus szemében a menny nem tűnt kívánatos helynek, ha eközben mi elveszünk.

A mennyei udvart megvetéssel, támadásokkal teli életre és szégyenteljes halálra cserélte föl. Ő, aki gazdag volt a mennyben a mérhetetlen kincsek között, szegénnyé lett, hogy szegénysége által mi meggazdagodjunk. Azt az utat kell követnünk, amelyen Ő járt. – *Jézus élete*, 416. o.

A rá váró örömért – hogy megdicsőítheti a fiak sokaságát – nem törődve a gyalázzal, elviselte a keresztet. Felfoghatatlanul nagy volt a fájdalom és a gyalázat, de még nagyobb az öröm és a dicsőség. A Megváltó rátekint a képmására átalakult megváltottakra, akiknek a jelleme Isten jellemének tökéletes tükre, és arca Királyuk arcának mása. Meglátja bennük lelke vajúdásának gyümölcsét, és elégedett. Majd olyan hangon, amelyet mind az igazak, mind a gonoszok táborá meghall, ezt mondja: „Íme, ők azok, akikért véremet ontottam! Értük szenvedtem, értük haltam meg, hogy velem éljenek az örökkévalóságban.” És a trón körül álló fehér ruhások dicsőnekbe kezdenek: „Méltó, a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és dicsőséget és áldást.” (Jel 5:12) – *A nagy küzdelem*, 671. o.

Október 28., szerda – A Mester és a békéltetés

Krisztus azért szenvedett, hogy a belé vetett hit által bűneink bocsánatot nyerjenek. Az ember helyettese és kezese lett. Saját magára vállalta a büntetést, bár semmit sem érdemelt abból, azért, hogy mi, akik megérdemeltük, szabadok legyünk, vissza tudjunk térni Istennel való szövetségünkbe a megfeszített és feltámadt Üdvözítő érdemei által. Ő üdvösségünk egyetlen reménye. Áldozatán keresztül mi, akik próbaidőnket töltjük, a reménység foglyai vagyunk. Be kell mutatnunk a világegyetemnek, az elbukott világnak és el nem bukottaknak, hogy van Istennél megbocsátás és szeretetén keresztül kiengesztelődhetünk vele. Az ember bűnbánatot tart, megtört szívé és alázatos lesz, hisz Krisztusban és elfedező áldozatában, és megérti: Istennel békességre jutott.

Ápoljunk hálás lelkületet életünk minden napján, mivel az Úr leírta a következőket: „Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívével is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét.” (Ésa 57:15) Isten emberrel és ember Istennel megbékélése akkor biztos, amikor bizonyos feltételek teljesülnek. Az Úr mondja: „Isten előtt kedves áldozat-

tok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet, oh, Isten nem veted te meg!” (Zsolt 51:19)... Bár Ő az elbukott emberiség helyreállítója, mégis (Ő az, aki) „elrendeli a csillagok számát, és mindnyájokat nevééről nevezi. Nagy a mi Urunk és igen hatalmas, s bölcsességének nincsen határa. Megtartja az Úr a nyomorultakat; a gonoszokat földig megalázza. Énekeljete az Úrnak hálaadással, pengessetek hárfát a mi Istenünknek!” (Zsolt 147:4–7) „Az őt féltőkben gyönyörködik az Úr, akik kegyelmében reménykednek. Dicsőítsd Jeruzsálem az Urat! Dicsérd, oh Sion, a te Istenedet!” (Zsolt 147:11–12). – *A keresztény nevelés alapjai*, 369–370. o.

Aki megparancsolta, hogy legyen világosság, világosságot fog árasztani azoknak az elméjébe is, akik ténylegesen Őrá szeretnének tekinteni, akik mindennél jobban szeretik Őt, akik hitről és szilárd bizalomról tesznek bizonyosságot Őbenne. Világossága áraszt fényt az elmébe és a lélek templomába. A szív betöltekezik a dicsőség ismeretének Jézus Krisztus arcáról ragyogó világosságával, mely világossággal együtt jár a lelki tisztánlátás is...

Minél szorosabb kapcsolatban van az ember Krisztussal, annál jobban figyel embertársaira, annál nagyobb tiszteletet, előzékenységet és igazságosságot tanúsít irántuk. Krisztustól tanult, és az Ő példáját követi szóban és tettekben. Hit által Krisztussal egyesült. „Mert Isten munkatársai vagyunk” (1Kor 3:9). – *This Day Whit God*, 135. o.

Október 29., csütörtök – A Mester első tanítványai

Hirtelen az egek olyan fényes ragyogással teltek meg, hogy a pásztorok megriadtak. Nem ismerték a nagy fényesség okát. Nem vették észre mindjárt az egekben összegyülekezett angyalok milliárdjait. A mennyei seregektől áradó fényesség és dicsőség bevilágította és dicsővé tette az egész síkságot. A pásztorokat rémület tölti be Isten dicsőségétől, de a sokaságot vezető angyal eléjük áll, és ezekkel a szavakkal csillapítja félelmüket: „Ne féljete!”

Eloszlik félelmük, öröm veszi át a meglepetés és ijedelem helyét. Eleinte nem bírják elviselni a mennyei sereget kísérő, hirtelen támadt ragyogást. Csupán egyetlen angyal jelenik meg a nyájukat őrző pásztorok előtt eloszlatni félelmüket, s közölni velük küldetését. Amint az angyal fényessége körülveszi őket, a dicsőség megnyugszik rajtuk, és

az angyal megerősíti őket, hogy el tudják viselni a mennyei angyalok milliárdjait kísérő nagyobb világosságot és dicsőséget. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1115. o.

Nem csupán Júdea dombjain, nemcsak az egyszerű pásztorok között találtak az angyalok olyan embereket, akik a Messiás jövetelét várták. A pogányok földjén szintén vártak rá bölcs, gazdag, nemes emberek, a Kelet filozófusai. A mágusok, a természet kutatói meglátták Istent keze munkájában. A héber Szentírásból megtudták, hogy egy csillag támad Jákobból, és buzgó vággyal várták annak jövetelét, aki nemcsak „Izrael vigasztalása” lesz, hanem „világosság” is „a pogányok megvilágosítására”, és „üdvösségükre a földnek széléig” (Lk 2:25, 32; Csel 13:47). Keresték a világosságot, és az Isten trónjáról áradó fény megvilágította lábuk előtt az ösvényt. Miközben a jeruzsálemi papok és rabbi, az igazság hivatalos őrei és magyarázói sötétségbe burkolóztak, a mennyei csillag ezeket a pogány idegeneket az újszülött király születési helyére vezette. – *A nagy küzdelem*, 315. o.

A Messiás jöveteléről szóló kijelentés először Júdeában hangzott el. Az oltárnál szolgáló Zakariásnak szólt a jövendölés a jeruzsálemi templomban az útkészítő születéséről. Betlehem dombjain angyalok hirdették Jézus születését. Jeruzsálemben a bölcsek jöttek, hogy megkeressék Őt. A templomban Simeon és Anna tett bizonyosságot isteni mivoltáról...

Ha Izrael vezetői befogadták volna Krisztust, azt a megtiszteltetést kapják, hogy küldötteiként elvigyék az evangéliumot a világnak. Számukra adatott meg elsőként a lehetőség, hogy Isten országának és kegyelmének hírnökei legyenek. – *Jézus élete*, 231. o.

Október 30., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út, „Bűnbánat” című fejezet.